

Quintus Horatius Flaccus

(i. e. 65 – 8)

MANLIUS TORQUATUSHOZ

Futnak a hó hadai, jön vissza a fű a mezőkre,
fákra a zöld haj, a lomb;
újul a föld színe és békén megapadva özönlik
partjai közt a folyó.

Gyönyörű húgaival körtáncát járni a tündér
meztelen is meri már,
s hogy ne felejtse a halált, int folyton az ég, meg a perc, mely
elviszi szép napodat.

Tavaszi szél a fagyot, a tavaszt tovaűzi a tűnő
nyár, s ha az almáhozó
ősz kiteríti gyümölcsei kincsét, újra betoppan
lomha ködével a tél.

Csakhogy az ég kárát folyton kijavítja a gyors hold;
míg ha te buksz oda, hol
rég halottak, apák, dús hősök várnak, örökre
por leszel és üres árny.

Tudjuk-e, adnak-e a mai naphoz az égiek újat,
adnak-e holnapot is?
Az nem jut csak a kapzsi utódra, amit magad élsz fel,
te magad és feleid.

Hogyha elér a halál s megmértek az isteni bíró
mérlege és szavai,
nincs ima, nincs jószág, ékes szó, rang, ami vissza-
hozna a földre, ide,

mert a sötét mélyből nem menti Diana a szűzi
Hippolytost soha ki
s drága Pirithousáról törni a Léthe bilincset
nincs Theseusban erő.

SZABÓ LÓRINC fordítása